

לילה

א

עם תחלת הערב הרגיש שמעון, שכח התפישה שלו נחלש, ואין הוא יורד די צרכו לתוך ענין הספר שבירו. העביר את אצבעותיו על מצחו ועל שערוותיו, אחת ושתיים ושלוש, מתוך כונה לפזר את ההרהורים הזרים והטורדים – ולא עלתה בידו, התחילו בלבו מוצצים ומכרסמים תולעים, ידועים לו משכבר הימים, וברקותיו התחילה תסיסה לזהטת. שרשי השערות התחילו דוקרים, קצת פה קצת שם, את עור הגלגולת, ובתוך החזה שלו חסר אויר לנשימה.

עזב את הספר הפתוח והתחיל מהלך ארוכות וקצרות בחדר, גייס את כח זכרונו כולו לזכור איזה דבר חשוב והגון, שיהא בכחו לתפוש, לכלי-הפחות לאיזו שעה, מקום כלי-שהוא במוחו, ולגרש משם את הצללים הכהים, המחוללים את מחולם המשכר – ולא עלתה בידו. המוח נתרסק ונשאר ברשותם של אותם הצללים, שהתחילו זוחלים לתוכו מתוך כל הזויות, ואשר נסיונו המר העיד עליהם, כי מכיון שהם נכנסים, שוב אין תקוה לגרשם.

בזוגיות החלונות של הבית שמנגד הוצתו שביבי-אור דוקרים, המגריים את אישון העינים ומכריזים על שמש שוקעת מאחרי החומות הגבוהות. עמד זמן-מה לפני החלון הפתוח, ובווית אחת צנועה שבנשמחו צצה לרגע תקוה קלושה, כי המראה הנשקף לו מלמטה יפזר סוף-סוף את צללי הערב האכזרים וישביח את המית הדם הטורדת והפרועה. אך גם תקותו זו לא באה, הלב השוטה התחילו שולטים בו געגועים כהים ומעורפלים, צר נעשה לו המקום בתוך החזה הרחב והשעיר, והתחיל מתלבט בתוך כתליו מתוך חפזון טרובה וחרדה צוהלת לקראת הערב הקוסם ומבטיח הרבה.

עיניו תעו בחצר שמתהה ובקשו נקודת-אחיזה כלי-שהיא לענין בה אה מחו, ולא מצא כלום. רצה לסור מן החלון, והנה נתקלו העינים מעצמן בגזזוטרם שמנגד ובריבה, שישבה שם מסובה בכסא-נוע, וידיה משולבות על גבי החזה עליה. רגע נתעכב מבטו בצוארה ובקצה החזה החשופים, גלש משום

על גבי קפולי שמלחה הצהובה והרחבה ונתקף בכוזמקה השחור. רגליה הימנית היתה מונחה על ברכה השמאלית וגלתה פוזמק שחור ורצועה לבנה של שמלחה התחוננה. נמשך מבטו אל אותה רצועה לבנה, המבהיקה והמגדה, כאותה פרסת ברזל אל האבן השואבת, נסחבך בה כאותו איל מתוך פרשת העקדה, והתחיל קורע ומגולל את שולי-השמלה הצהובה ומחפש תחתה את העור הנוצץ והחלק. הלב התחיל מרקד, כאילו עלה בדעתו לשבור את כותל החזה ולהתפרץ מתוך כלובו. גידים התחילו מתנשחים ברוקת, בתוך חוטי-השדרה התחילה איזו עדשה מתגלגלת מלמעלה למטה, בלסתות פרצה דלקה, בחוך הפה נסתתמו צנורות הרוק, נתיבשו החך והלשון, וכפות-הידיים נתכסו בוצה.

— לעזאזל!

נס מאצל החלון. חזר לאתר רגע והוריד את הוילון. אך בל-זה ללא- הועיל. הריבה שבכסא-הנוע כבר קנתה לה מקום בתוך אחת הזויות שבחדר, שככה שם פרקדן, כשראשה נשען אל הקיר, עיניה סגורות, וארגי-שמלחה שקיף לגמרי.

שמעון נודעזע. נשך באכזריות את שפתו התחתונה ולחץ באגרופיו את הרוקת הלוהטות.

— הרי הלילה מתחיל כבר. הלילה...

עצם את עיניו והתחיל מינה עד מאה.

— אחת, שנים, שלוש, ארבע...

כשגמר את מנינו ופקח את עיניו היתה כבר הזוית ריקה. אך בתוך הלב צוחו עוד גלי-דם שואנים, הנשימה היתה קשה ככתחלה, ובתוך הרגלים הרגיש הולשה. העמידה כמעט שנעשתה עליו לטורח.

— הרי כן אי-אפשר. אי-אפשר...

הכניס מתוך המטבח כד מים קרים, עמד לפני קערת-הרחצה, פתח את צוארון-כתנתו ויצק את מלא כל הכד בבת-אחת על ראשו.

ב

בכונה עסק שעה מרובה בנגוב השער והפנים הרטובים. עטף במגבת את הצואר והיה מעביר את שוליה במתינות על פני המצח, מכניס אצבע כרוכה בחד המגבת לתוך אוזן, משהה אותה שם זמן-מה וחוזר ומכניסה לתוך האוזן השנייה. עצבי הראש והפנים שקטו במקצת, הלסתות נצטננו משהו, וכפות הידיים נתיבשה עליהן הזעה. במתינות מרובה ביותר החזיר לבסוף את האלונטיית למקומה, רכס את פי כתנתו וחזר למקומו שאצל הספר הפתוח.

כעשרה רגעים ישב לפני הספר עד שהרגיש, שאין הוא מבין כלום ממה שהוא קרא. העינים עוברות משירה לשורה, אך בוגדות הן בשליחותן ואינן מוסרות למוח ממה שלפניהן ולא כלום. נמצא, שאף משפט אחד, אף מלה אחת לא נקלטה ולא נתרשמה בראשו. הבין ששוב אין לו מפלט וקם מלפני השליהן.

הדממה והריקניות שבחדר העיקו. כריכות הספרים, שנשקפו מעל הגזוזטרא, עם אותיותיהן המזהבות נראו שוימות וזרות. מן הכותל נשקפה „החורשה הקדושה“ של בוקלין, ובבואות הנשים הלבנות התחילו לוחשות על דבר מרחקים יפים, גנים ריחניים, חורשות זיתים ותמרים וחיי־כשפים אגדיים, ערפליים ומתוקים. שוב לא היו אלו בתולות לבנות ושותקות, כהנות יוניות מחרישות ותמימות: מתוך המסגרת האדומה נשקפו לו נשים. מתחת לסודריהן הלבנים צעקו גויות צעירות וקודחות. במקום דממת החורשה וקדושתה התחילו שירים לזהטים ולחשים צורבים מתפרצים לתוך אזניו...

ומתחת התחיל מתפרץ לתוך החדר שאון הערב הרגיל: צעקוניהם של תינוקות משחקים, פעמוניהן של עגלות־הטרם, קריאותיהם של מוכרי עתוני הערב וצילי פסנתר מבעד לחלונות הפתוחים. מרחוק, מעבר לכתלים והתריסים המוגפים, התחיל רזמו הכרך בקסמי אוריו, והמיתו התחילה קוראה, קוראה ומבטיחה. הלב, זה הלב השוטה, האמין מיד לכל הבטחותיו המוגזמות של הרחוב הנעור עם ערב והתחיל תובע שוב ולחוש וחולם על דבר גנים ופרדסים תוגגים, על צילי תזמורת צוהלים ועל שדרות אפלות וריחניות שבתוך אותם הגנים. סח הלב על רחובות שטופי־אור ותנועה ונשים מקושטות וצוחקות. האזנים נעשו אפרכסות וקלטו את רשרוש שמלותיהן המרתית. נחירי האף התרחבו וספגו לתוכן את ריחות בשמיהן הערביס והמשכרים. החדר נתרקן רגע אחד מכל אורו, ובשום אופן אי־אפשר היה לשאוף רוח.

הרגיש את עצמו כבתוך מכבש. הנשימה היתה תכופה וקודחת. הבל האף התחיל מכוה בשעת יציאתו את השפה העליונה, והעינים, שנתרבו בהן החוטים האדומים, אמרו לקפוץ מחוריהן.

— טפו!

ירק והוריד את אדרתו מן הקולב.

— הרי שוב אי כח עוד.

ג

ברגעים הראשונים לצאתו החוצה הוקל לו קצת. מבעד לחלונות המחסנים התפרצו אלומות אור והתלכדו עם אור פנסי הרחוב הגדולים, המתנועעים עם הרוח בראשי העמודים. עגלות־הטרם הסטות הבהיקו בשלל פנסייהן וצלצלו בלי מעצור. קריאות רכבים התלכדו עם אלו של נערות מוכרות פרחים.

— שושנים מאוחרות! שושנים אחרונות!

עמד וקנה זוג ורדים. בסלקו לנערה את מחירם נגעו אצבעותיו באלו שלה. הנערה לא הרגישה בכך, הורידה את המטבע לתוך צלחתה והוסיפה לרוץ ולקראו:

— שושנים אחרונות! שושנים אחרונות!

אך לו דיה היתה נגיעה קלה זו של הילדה, כדי להרתחו מחדש ולטול ממנו את מנוחתו. לא הרגיש יותר בתנועה והשאון שברחובות, לא ידע באיזה רחוב הוא ולהיכן הוא הולך. עיניו נתרחבו, נדלקו בהן ניצוצות פראים והתחילו יורות חצים בפני הנשים שנפגשו על דרכו. הנשים, רובן, כמובן, לא הרגישו במבטים הללו כלל. אך יש שאיזו נערה היתה נתקלת בווג העינים הללו והיתה מורידה את עיניה ומסמיקה מבוישה ושמה כאחת.

אצל איזה גן טיול נדחק עם ההמון אל אשנב הקופה, קנה כרטיס ונכנס.

השדרות הסמוכות לשער היו מלאות. מנגד, על-גבי הבמה, ישבו המנגנים ומחו את הזעה מפניהם. כנראה זה רק גמרו לנגן דבר-מה. נדחק עם הקהל הרב, ספג לתוכו את הריחות החריפים והשונים של שמלות-הנשים, ידו השמאלית חשה לרגעים נגיעה חמימה ולוטפת של שרוול-אשה, וראשו סבב עליו. מסביב הבהיקו שפתים עסיסיות, עינים מבריקות ופרתי מגבעות שונים ומשונים.

קצות אדרתו הפתוחה התבדרו במקצת, המגבעת נעשתה כבדה ביותר, והרגלים קשה נעשתה עליהן ההליכה. הלילה היה חם, אף כי טחוב קצת. האדרת היתה מיותרת והכבדה על הכתפים. יצא מתוך ההמון וסר אל אחת השדרות הצדדיות. כאן שרר אופל, והמטיילים היו מעטים מאד. פה ושם ישב זוג שכור-לילו ובדידותו. הרוח הניע את טרפי העצים הצהובים כבר ברובם, וממעל נראו שמים אפלים משובצים כוכבים מתו-ישים ורחוקים. נזכר פתאם, שכל הערב לא הרגיש בכוכבים הללו. שוב נזכר שאינו מרגיש אף בנשימת הסתיו ההולך וקרב, באותה מדה, שהיה מרגיש בה לפני איזו שנים ואפילו אשתקד. צבת קרה ואכזריה צבטה את הלב.

— החושים הולכים וקרים. וכי זו היא כבר הזקנה?
הסיר את המגבעת והעביר את האצבעות על המצח ושערות הראש. אך איתה הצבת לא הרפתה.

— ומה תהא התכלית, עלם? הלא זוהי כבר מרת זקנה?

בקצה השדרה על ספסל נמוך ישבה אשה בודדה. כשקרב אל אותו ספסל התחילו פטישים קטנים הולמים ברקותיו, ובמרכזו קרקדו התחילו מיני יתושים משונים תוקעים צפרנים חדות וארוכות. עבר סמוך לספסל וחזר ועבר פעם שניה. האשה הרימה את ראשה והסתכלה בו רגע מתחת לשולי מגבעתה הרחבים. פסע פסיעות אחדות וחזר ועבר על פניה, כשהוא מביט אליה. מפני האפולוית לא ראה את פניה, הרגיש רק שעודנה מסתכלת בו. עשה שוב פסיעות אחדות ונשאר עומד לפניה.

— מותר לשבת על-ידה? — קולו רעד, והמלים יצאו מגרונו מקוטעות ובלתי ברורות.

— ישב. הרי הספסל ארוך. — התשובה היתה שקטה וקרה.
ישב.

המוח נתרוקן ונתיבש לגמרי. בתוך כחלי הראש העיף נתחבטה רק שאלה קהה:

- עכשיו מה? ומה עכשיו?

ב התעלף. הפטישים שבתוך הרקות לא פסקו אף לרגע.

- מה עכשיו?

חבש את מגבעתו וחזר והסירה. הגיש את השושנים שבידו אל אפו ורכס שני כפתורים עליונים שבמעילו הרי צריך לדבר דבר-מהו מה אתה יושב כך, גולם?

צריך, צריך... אך במה מתחילין? - חזר ופתח את כפתוריו, תקע עיניו בשכנתו כמבקש לעמוד על שרטוטי פניה. במה מתחילין?

- משעמם לשבת כך יחידה? - הוליד סוף-סוף מוחו העקר שאלה בגלית ואוילית.

שכנתו לא ענתה כלום. הסבה קצת את ראשה הצדה, באופן שהוא נמצא יושב מול ערפה. גל רותח התפרץ לתוך פניו, ואזניו התחילו יוקדות. ישב מבויש ונכלם, כאילו סטרו איש על הלחי. צריך היה לקום, לברוח - והתביש. התביש גם להשארן הספסל נעשה קשה וצר.

חכך רגע את עיניו, קמט את מצחו ולא ידע להיכן יסתיר את ידיו, את ידיו עם אלה הורדים הארוכים!

- הרי אינה מכירה בן! - הוליד שוב המוח המסכן הצלה פורחא. אחז בקש זה של הצלה, קפץ ממקומו ונס. גם כנבב שנמצא בגנבתו.

לסתותיו שהסמיקו לא הלבינו שוב גם אחרי שיצא מן הגן והיה מהלך מרחוב לרחוב. בתיצחוק חולנית עקבה את שפתיו ומתוך כונה להשתיק רגע את הפטישים שברטות, שלמרות הכל לא הפטיסו את עבודתן, לחש לו לעצמ.

- כך נאה לך כי נאה לך כך נאה לך, מוזהם שכמותך!...

ד

לאחר שתי שעות של הליכה נמצא באחד הרחובות המרוחקים ביותר ממרכז העיר. רגליו כבר היו עיפות. התחיל מחשב את דרכו. להיכן עכשיו? הבייתה אי-אפשר. השעה קדומה עדיין, ועצבי הרי לא יתנו לו שם מנוחה בשום אופן. נזכר שלא אכל מן הצהרים והלך לבקש מזנון.

החדר הראשון של קפה, וויניציה' היה מלא. אד מתוק ומשביע עלה מספלי הקהוה והשוקולדה, עבר אל החדר השני וישב סמוך לכותל. הזמין כוס תלב והסתכל בזרועה התשופה של המלצרית הגבוהה והיפה.

ההכל החם העולה ומתמר מהספלים הרוותחים ורשרוש שלמותיהן של המלצרות הרצות איך ואילך שללו כמנו שוב את מנוחתו. העצבים התערטלו, וגדי דם התחילו מתפרצים מחדש לתוך הלב מתוך תביעה צוותת. הרגיש

שעיניו הדליקו את אבוקותיהן ונעשו חודרות וטורפות. כשנגשה אליו, הלך וקרוב, הנערה המצטחקת והטס בידה, היה לו מין הרגשה, שכל פנסי-החשמל כבו בבת-אחת, ומתוך האפלה קרצו רק עיניה הלחות ויצורי גוה המסתמנים מתחת לשמלתה. העמידה את הטס ולא מהרה לסור מעל שולחנו. הסמיקה קצת, אך בת-צחוקה הקלה, התמידית, הפרופיסינולית לא סרה מעל שפתיה. אחז בשתי ידיו בקרנות השלחן, שלא לקפוץ ממקומו ושלא להתנפל עליה. נשך את שפתיו ואת לשונו חליפות.

- בבקשה: זוג לחמניות.

ביאה את המבוקש ונשארה עומדת על מקומה הקודם. הסירה במברשת איזו פרורים מן השלחן ותקנה איזו פריפה שובבה שבתסרקתה.

- ומה יצוה האדון עוד?

האדון לא חדל לנשור את שפתיו.

- לא כלום.

האדון קשה היה עליו הדבור, והגרון נעשה נחר ויבש.

- יותר לא כלום.

התרחקה. לגם לגימה מכוסו ותמך את ראשו בידו.

- שד משחת! מה זה נעשה לו? מה זה נעשה לו?

בראש התחילו גלגלים גדולים וכבדים סוכבים על ציריהם ואתם יחד כל

החדר, השולחנות, הנברשות התלויות מן הספון, הזקן הקרח שמנגד, עציצי הפרחים שעל הרצפה. עצם את עיניו ופקחן שוב. פרס מן הלחמניה ושם לתוך פיו, אך השנים לעסו בקושי, בית-הבליעה נעשה צר ואי-אפשר היה לבלוע. לגם שוב לגימות תפלות אחדות מן הכוס ונזכר פתאום, שכאשר אין תיאבון אין אוכלים.

נשען אל דופן הכסא וישב בלי נוע.

עברה המלצרית, ובדרכה נגעה זרועה החשופה והקיררה במפרקתו שלא

במתכוון. יין חריף ולוהט הוצק לתוכו. נעקר ממקומו ונקש בכף, שרטטה בין אצבעותיו ואמרה להשתמט מתוכן.

- כמה?

ה

השעה היתה מאוחרת, כנראה, שערי הבתים היו סגורים, והתנועה ברחובות כמעט שפסקה. הדרך לביתו היתה רחוקה, אך הרחובות האפלוליים והריקים כמעט, שהיו שוקטים ונרדמים, התחילו שוב קוראים ללב הנואל ומבטיחים - והלה האמין, האמין שוב. העצבים שנתערטלו עדיין לא ידעו מנוחה, ונדמה היה לו לשמעון, שנדידה מזורה זו ברחובות העיר ולילה זה ימשכו עד עולם. הגויה הצמאה תלכט כך עד אין סוף מרחוב האחד לשני, והראש כיון שנתרוקן ישאר ריק עד עולם. תמה היה רק משום-מה כבד הוא כל-כך ראש ריק זה, שזורי אין כח להחזיקו.

בקרני הרחובות נפגשו לו איזו זוגות מאחרים... מרחוק היו מגיעים לאזניו קטעי דברים וצחוק.

נחיריו התרחבו. שריריו נעשו מטיילי עשת. אצבעותיו נכפפו מעצמן, נעשו אגרופים, גלים לוהטים ופראים חדרו מן הראש לתוך העינים, והללו נעשו אדומות, נוצצות ובולטות, הרגיש שעוד שעה של הליכה מטורפה כו והוא יתנפל כזאב רעב על האשה הראשונה שתפגש לו בדרכו. הרחיב את צעדיו.

– הביתה... הביתה...

מתוך אחת הסמטאות יצאה נערה לבושה סודר כחול ועטיפה שחורה ושקופה על ראשה, חסמה את דרכו והלכה לפניו בצעדים מרושלים ובוטחים.

– יצאנית...

רטט חשמלי עבר בכל גופו, ברכיו התעלפו וכמעט שנפל. התחיל רץ. עבר על-פני הנערה והציץ לתוך פניה. פנים מלובנים בפור, פה סמוך, עינים לאות וחצופות. צעדיו חזרו ונעשו אטים וקטנים. לבו, מלא תקוה ופחד, חכה לרגע שתשיגהו הנערה ותקרא לו, אזניו ספגו לחוכן את קול צעדיה על פני מפסעת האבן, אך הצעדים היו מרושלים כל כך, קטנים כל כך, לא היא לא תשיגהו עד עולם... נראה לו מרחוק ספסל עץ, מהר אליו וישב. הנערה התחילה רוטנת איזה נגון והלכה הולכת וקרובה, הולכת וקרובה. עיניו נדבקו בה, ולבו התבוסס בדמו. הנה הוא כבר על יד הספסל, סבור היה שתשב אצלו או שתקרא לו, לכל-הפחות, אך היא עברה לה הלאה מרושלת ושקטה, רוטנת את ניגונה... קם ונשרך אחריה, נכון בכל רגע להתנפל עליה מתוך צעקה פראית, כאן באמצע הרחוב. הפנתה את ראשה.

– למה הוא מסתכל בי כך?

סוף-סוף הרי הרגישה בו – חגג שמעון את נצחונה, מה היא סחה? – את דבריה שמע, שמע ברור, אך לא הבין כלום. לא ידע מה להשיב ובא בשאלה מיותרת, מיותרת לגמרי:

– מותר ללוותה?

את קולו לא הכיר. מי-שהוא זר, זר לגמרי, דבר מתוך גרונו.

– בבקשה...

הלכו יחד. היא שקטה ומצטחקת, והוא אינ-אונים ורצוף, ושאגת פרא עולה ומתפרצת מתוך חזהו. נטל את ידה.

– להיכן היא הולכת?

היה בדעתה לחזור הביתה, אלא... והוא להיכן?

זרועה, שהיתה חבוקה רגע אחד בשלו, משכתו אליה, וידו הרגישה מתחת לסודרה נגיעת גוף המים ורך. מהר ושחרר את ידו. סלדה נפשו באותה השרות הנכנעת לו שבתנועותיה. עברה צמרמורת בבשרו. נכון היה לטרוף, להתנפל, לצעוק ולנשוך, והרי זו נוחנת לו את גופה לתוך ידיו.

ב ר ר ר ?

– למה הוא מביט כך?

הבחין בקולה נעימה של פחד. לא ענה כלום ואף את עיניו לא הוריד.
זמן־מה הלכו שותקים.

— רוצה הוא, כנראה, שאמצא חן בעיניו... הרי כן ?

לא ענה. לה, כנראה, היתה שתיקתו למשא.

— אוהב הוא רציניות ? הרי גם אני רצינית.

גרשה את בת־הצחוק משפתיה והורידה את שמורות העינים. אה, שוב

אותה השרות ! סרטו דבריה את נשמתו, כמשור חלוד בבשר הנחי.

מה לו ולריבה זו ? להיכן אתה, עלם ? — ידע כבר שלא זו הדרך. אך

ידע גם, שמפלט אין, ותקנה לא תהיה לו עד עולם.

הנערה לא הרגישה את עצמה יפה בחברתו של אדם שותק זה ובקשה

להכנס עמו בשיחה, יהא מה שיהיה. פתחה את צוארון־מעיליה, הורידה

את קצות־עטיפתה השחורה וחשפה משהו את צוארה.

— חם לי, והוא, כנראה, קר לו.

— מנין לה זה ? — ענה בכבדות והוברר לו באותו הרגע, כי כאשר

אבד אבד.

— הרי המעיל... — הראתה על כפתורי אדרתו המרוכסים כולם. לא

השיב כלום. השיחה נפסקה, ושוב עברו שכונה שלמה מתוך שתיקה. הריבה

נסתה בפעם האחרונה :

— אוהב הוא פרחים ? אף אני...

הושיט לה את אלה שבידו.

— בבקשה, תקחם־נא.

הריחה בס פעמים אחדות זו אחר זו. בעיניה ניצת לרגע זיק מאיר

זיפה, שנשתמר שם בתוך העינים, כפי הנראה, מימי הילדות הרחוקים. האיר

רגע ודעך.

אך שמעון לא ראה ברגע זה את עיניה. מה לו ולריבה זו ? ,בשר

אטליז" נצנצה מחשבת פגול' במוחו והרגיש שיותר אינו יכול. ועה כסתה

את כל בשרו.

בקרנה של איזו סמטא עמד.

— לאן פניה מועדות ?

— הלאה. — הראתה לאורך הרחוב.

— אם כן : להתראות. עלי לסור פה הצדה.

עכשיו הגיעה שעתה שלה לתקוע בו את עיניה.

— שמא ילוני ?

לא שמע.

— מה ?

עמדה תמהה ונכלמה.

— לא ילך אחרי ?

— לא.

קולו היה יבש, והמלה התפרצה כמעט מתוך צעקת.

רץ וירא להביט לאחוריו. נדמה לו שניצל מסכנה גדולה. ולפני רגעים אחדים הרי היה סבור שכבר אין מפלט.
— כך. אחא... כמעט, כמעט... כיצד קורין לזה גימנזיסטים? כמעט „שנפלת“, אחא?

רצה להצטחק ולא יכול. עמד ממרוצתו והשתאה לעצמו. יחד עם רגש השמחה ל„הצלה“ נולד בלב רגש שני של חרטה על שלא הלך אחריה.

— אוי! — חנק שמעון את צעקתו עד שלא התפרצה, הכניס אצבע לתוך הפה ונשכה עד כדי כאב.

הנערה נשארה עומדת בקרן הרחוב, מביטה אחריו ופרחיו בידיה. עמדה כך שעה קלה, משכה בכתפיה, תקנה את עטיפתה וחזרה על עקבותיה למרוד הרחוב, כשהיא רוטנת מחדש את הנגון הקודם.

ך

בלי העלות אש בעששית, הפשיע שמעון את השמיכה, התפשט והתנפל לתוך המטה. ראשו כבד עליו. רגליו היו עיפות, וזעה כסתה את כל גופו. מרוצת גלי הדם בתוך החזה והראש לא פסקה, והנשימה היתה כבדה. לתוך היבושת שבפה נוסף עוד איזה טעם מר שבא ונתגלגל מן הלוע, ושפתיו היבשות גם בלי זה נתקמטו ונעשו מלוחות. הכר היה חם ביותר ולהט את האוון, אפילו החדר היתה שותקת וכבדה. בדיוטא שממצל נשמעו צעדי רגלים יחפות על פני הרצפה, חריקת מפתח בתוך מנעול ונקישת דלת. אחר כך הפריע את הדממה זבוב נדוד-שנה, שהתחיל מתלבט בזגוגיות החלון ומזמזם. לבסוף נשתק גם הזבוב, ותחת הרצפה, בזוית החדר, התחיל עכבר צעיר מכרסם את הקרשים. כרסם, כרסם והתחיל מצפצף נואש: קרשי הרצפה עבים ביותר, ואין כל תקוה שיוכל להם.
כל זה היה ידוע משכבר הלילות והיה זה כבר, זה כבר לזרא. כטפות טפות של מים דלוחים הסתננו הקולות והתנועות הללו ללבבו החולה המתבוסס בדמו.

— להרדם... — התחנן הלב. אך מן הנסיון ידע, שהשינה לא תמהר לבוא. התהפך אל צדו השני. העכבר שנשתק התחיל מכרסם את הקרש במשנה מרץ ומשנה כח ולשמעון התחילו נזכרים אחד אחד כל מאורעות הליילה עם כל פרטי פרטיהם המכוערים. נאנק.

— הרי אין כח עוד. אין כח!

עצם את עיניו והתחיל מונה עד מאה, עד מאתיים, עד אלף, בלבד שירדם. כי הרי אין כח עוד.
מנה רגעים אחדים והפסיק.

מי־שהוא דחף את הדלת. על המפתן עמדה נערה באדרת הכחולה, הסתכל בה זמן מה עד שהכירה. אה! הרי זוהי אותה... זו שנס מפניה לפני שעה. עמדה וגחכה.

— סבור היה שנס? לא, יקירי!

סגרה את הדלת אחריה וישבה על קצה מטתו.

— ומה הוא שוכב כגולם? יעזור־נא לי, בבקשה, לפשוט את אדרתי.

לא השתומם כלל לבקור זה. התחיל פותח אחד אחד את כפתורי אדרתה. הבהיקה כתונת לבנה, צואר וזרועות חשופים. שמלה לא היתה תחת האדרת. תמה.

— כך היא מהלכת גם ברחוב?

צחקה הריבה:

— הרי מלא כתי בכך.

זרקה לו בפניו מלה גסה זו וצחקה. נדמה לו, ששרץ לח וחלקלק עבר במרוצה על גבו מתחת לכתנתו. נטלה את יד ימינו ושמה על בשרה. עור קריר וחלק נגע בקצות אצבעותיו.

— גופי יפה, הלא?

נעקר ממקומו. יותר אינו יכול, אינו יכול! מה לה כאן? בבקשה, תִּלְךְ־נא. תלך־נא כל עוד... כל עוד...

הריבה צחקה.

— למה הוא כועס? הרי קרא לי. וכי אינו זוכר? אני מה? כשקוראים לי, הריני באה. צעקות אלו מיותרות הן לגמרי. שמא לא מצאתי חן בעיניו?

שמעון נמלט על נפשו. ישב על אדן החלון והוריד את ראשו. התחילה כועסת.

— אם כן למה קראני?

הוא תופף באותה שעה בזוגית החלון וראשו מורד. נגשה וזרקה לו לתוך פניו את הורדיס, שנתן לה ברחוב. הפרחים נשמטו לרצפה. גחן להרימם, קפצה אליו, הדקה בשמאלה את גזרתו, משכתו אליה ותחבה לו את ראשי אצבעותיה לתוך פיו.

— הא לך... הא לך... הא לך!

התפרץ לתוך נחיריו ריח זעתה, נחנק בזוהמא זו שבפיו וצעק בקולו הצרוד והנחנק.

ני רוצה! איני רוצה! איני רוצה...

מתוך הצעקה הקיץ. ראשו צנח מן המטה ונתלה לרצפה ובתוך פיו
היה תחוב קצה השמיכה.

נאנח, תקן את הכר וחזר ועצם את העיניים היגעות.

?

נדמה לו, שהוא מתחיל כבר נרדם, והנה אותה בחורה, שהיתה יושבת
עם תחלת הערב על הגווזטרא שמנגד, יושבת על כסא-נועה בוויית החדר.
באותה זוית גופא, שכרסם בה קודם העכבר, ידיה משולבות על חזה, ועיניה
עצומות.

הסתכל בה שעה מרובה ונשתומם. כיצד לא הרגיש בה עד כאן?
התחילה חדרה צוהלת רגה בתוך לבו. יצא מתוך קפיצה אחת ממטתו ועמד
על-יד כסאה.

— מה לך? — את עיניה לא פקחה.

לא ענה כלום. צנח על ברכיו ונדבק בשפתיו אל אלו שלה. ינק
וינק מתוכן אש מתוקה וריחנית, שהלכה ונתפשטה בכל עורקיו והציתה שם
את העולם כולו.

— ילך-נא! ילך-נא! מה הוא רוצה הימנה? — התחילה ידה הקטנה
דוחפתו.

— אה! מה הוא רוצה!?

נטל את ידה בוו שלו, חבק בידו השניה אותה ונדבק שוב אל שפתיה
הריחניות והמשכרות.

הכתלים, החדר, העולם כולו נעלמו לבלי שוב עוד. נשאר רק שמעון
והגויה העקשנית המפרכסת בתוך זרועותיו, שריריו נמתחו כמטילי עשת,
והצהלה שבחזו הלכה וגדלה, הלכה וחזקה. קם מעל ברכיו והרים אתו מן
הרצפה את הנערה. הקיף את גורתה בימינו החזקה כצור ובשמאלו לחץ
את ראשה אל חזו, עמד על רגליו האחת והתחיל טובב אתה כסביבון. הלב
התעלף, נשתתק לגמרי, מת. ומתוך הגרון התפרץ קול ענות גבורה, צעקת
נצחון פראית.

— אה — אה — אה!!

מתוך הצעקה הקיץ שוב.

ידיו משולבות על חזו, וכל גופו שטוף בועה. כולו עיף ורצוף.

החדר שרוי עדיין באופל. בעד סדק־התריס מסתננת רצועה של אור שחר חור וקלוש. על השולחן מלבין הספר שנשאר פתוח מאתמול.

— בוקר! בוקר!

ירד בקושי מן המטה. פתח את התריס ואת החלון ונשם מלוא ריאתו מאויר הבוקר הקריר.

אחר כך חזר על המטה ושכח, שמח, שסוף סוף עבר הלילה. התכסה בשמיכתו ונתכוין להרדם שוב, שכח שבעוד תריסר שעות יבוא לילה חדש ושעוד נכונו לו לילות רביט...

וילון החלון הלבן התנפח כשלחופית; רוח רעננה נשבה מן החוץ והפכה שני דפים בספר הפתוח.